

Marianne Christiansens prædiken ved Folketingets åbningsgudstjeneste

Taler

Marianne Christiansen
Biskop

Dato

6. oktober 2015

Sted

Christiansborg Slotskirke

Epistel: 1. Korintherbrev 13 Evangelielæsning: Johannes 14, 1-7

Frygt ikke, kære folkevalgte.

Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst.

”Derfor Danmark, frygt kun ikke, frygt er ej af kærlighed” – sang vi før med Grundtvig.

Det er fra et sted i Det Nye Testamente: ”Frygt findes ikke i kærligheden, men den fuldendte kærlighed fordriver frygten.”

Kærlighed. Må man sige det ord i den virkelige verden?

Grundtvig havde en fiks idé om, at Danmark var udvalgt til at være hjertefolket, kærlighedens jorderige. Et kærligt land?

Frygt ikke, frygt er ej af kærlighed.

Frygt er ellers voldsomt på mode.

Frygt er en stærk faktor i samfundslivet – styrer forskning og styrer politik: Hvad skal vi være bange for, hvordan kan vi føle os trygge, hvordan tager vi frygten alvorligt ... Meget liv og meget politik er styret af frygt og frygten for frygt.

Hvordan forsikrer vi hinanden og ikke mindst vælgerne om, at intet bliver anderledes eller dårligere i fremtiden, og hvordan skal vi kunne rumme

fremmede og flygtninge i vores land, når vi nu er bange for dem, og hvordan skal vi overhovedet møde fremtiden, hvis vi ikke kan være helt trygge ved, at alt skal være, som det plejer? ”Frygt ikke, jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst”, siger Jesus til sine disciple, der står over for den altid aldeles ukendte og frygtede fremtid, som de selv skal klare uden leder. Kærligheden fordriver frygten.

Kærlighed og godhed og den slags har på det seneste fået en rimelig dårlig presse, som det hedder.

Som om kærlighed og godhed er noget naivt, der ikke hører hjemme i denne verden, men er reserveret for folk, der absolut skal flashe, at de er bedre end os andre. Det er blevet politisk ukorrekt med kærlighed og godhed. Af mange forskellige årsager, sikkert.

En af dem er, at vi trænger til snart at holde reformationsjubilæum i 2017 og der blive mindet om det evangelisk-lutherske menneskesyn, som måske ikke er særligt smigrende, men til gengæld befriende: Vi er alle sammen syndere, ufuldkomne, uperfekte mennesker.

Vi kan aldrig blive perfekte og helt gode og kærlige, fordi vi også altid er egoister – også. Men af Guds nåde er vi samtidig noget andet: retfærdiggjorte, det vil sige elskede og godkendte, og derfor er vi frie til at elske og gøre godt af bare fornøjelse og glæde over at være til og være Guds børn sammen med alle de andre ufuldkomne mennesker på denne lille blå og grønne planet.

Ikke mindst jer, ærede folkevalgte, er der grund til at minde om det: Syndere og retfærdige på en gang. Fulkommen gode og kærlige kan vi ikke blive, men vi er frie til at gøre det gode, at gøre kærlighedens gerninger over for hinanden, ikke for at blære os eller være urealistiske, men fordi det er den eneste realistiske vej ud af frygten og lidelsen. På det nære som på det store plan.

En anden grund til, at kærligheden er kommet i miskredit, er nok, at vi har delt verden op i den realistiske verden, hvor det kun er tal og vold og magt, der styrer, og så reserveret kærligheden til de nære forhold, til dem, vi godt kan lide. Dér i det nære kan vi være flinke og rare, men ude i den virkelige verden er det kun kolde kontanter, der tæller.

Også her kan vi længes mod reformationsjubilæet for at få udryddet den misforståelse, der trives, at når Luther taler om to regimenter, et verdsligt og et åndeligt, at han så taler om et skizofrent samfund, der har helt forskellige værdier, når det gælder samfundslivet, det ydre liv og så hvert menneskes indre private, åndelige liv.

Det er helt i skoven. For Luther er både det verdslige og det åndelige regimente under den samme Gud, som er Gud for alle, og i begge regimenter lever vi i kaldet til kærlighed; men hvor der er fuldstændig frihed i det åndelige regimente for tro og tanke, så er der i det ydre liv regler og love og om nødvendigt straf for at skabe et samfund, der kan rumme et liv i kærlighed og fred, selvom vi ikke er perfekte.

Vi er så lykkelige, at vi har folkestyre og vælger de mennesker, der laver lovene og fører regeringen. Og I er valgt og udvalgt til de opgaver. I er ikke perfekte lige så lidt som vi, jeres vælgere, er det. Men I og vi lever under det samme kald, nemlig kaldet til et liv i kærlighed. Og kærligheden er her ikke varme følelser, men helt konkret medmenneskelig handling og forpligtelse på hinanden, som den er levet ind i verden af Jesus.

Kærligheden er en vej. En vej i denne verden, hvor virkeligheden konstant overhaler os, og vi igen og igen bliver kaldt til at forholde os til andre menneskers nød, selvom vi ikke havde planlagt det, ikke lige har plads eller tid eller penge og hellere ville have hygget os med dem, vi kender og bedst kan lide. Og også en virkelighed, hvor vi pludselig kan få nye venner, mennesker, der kommer uventet til os, med en hjælp og en fremtid, som vi endnu ikke kender.

Jeg vil vise jer en langt bedre vej – siger Paulus, og så kommer lovsangen til kærligheden, størst af alt, som en vej, et kald i denne virkelige verden.

Det har han selvfølgelig fra Jesus, som siger: Jeres hjerte må ikke forfærdes og I skal ikke være bange for, hvor vejen fører jer hen og navnlig ikke, hvordan den ender. For der, hvor den ender, er Gud, og Gud kender I allerede: "Jeg er vejen, sandheden og livet. Ingen kommer til Faderen uden ved mig; kender I mig, vil I også kende mig Fader, og fra nu af kender I ham og har set ham."

Nå, så vi kender Gud, meningen med det hele, ved at se på Jesus? – et menneske, der levede og døde i fællesskab med tabere og fremmede og udstødte og

forbrydere, og åbnede en lyssprække af håb ind i verden ved opstandelsen fra de døde. Kender vi Gud i ham, så kender vi en Gud, der bytter plads med det mindste menneske.

Den vej, Jesus er, er ikke så meget en vej til Gud, som den er Guds vej ind i verden og gennem verden. Den vej bringer os altid til at sætte os i den andens sted. Altid at bytte plads og se, at den anden kunne have været mig, så fremmed, som han end er; hendes barn kunne have været mit barn, og hvad ville jeg så gøre?

Det menneske, der ligger i grøften, er også mig, ja dybest set er det altid dér, Gud er: i grøften, i dybet, hos det menneske, der ikke er andet end et udsat nøgent menneske. Den vej, at Gud blev menneske, kalder os til at være mennesker, og netop i den nøgne udsatte menneskelighed opdage, at vi er fælles.

I dag er det en festdag for frihed og fred og folkestyre, og for at vi må have lov til at diskutere og skændes til vores dages ende om, hvordan dette samfund skal indrettes, hvordan vi skal handle sammen med andre lande og nationer og forvalte rigdom og naturens gaver som en del af menneskeheden og skaberværket.

I er alle gået ind i politik med det håb at finde veje for vores samfund og vores land ind i fremtiden, og det skal I have tak for. Gud give jer lykke og gode råd og nådens lys. I skal ikke være bange, men huske den praktiske og realistiske kærlighed, der er vejlederen i jeres liv.

Der er hårdhed og ondskab i denne verden, i os og i andre. Der er frygt, der æder sjælene. Tag ordet og bring oplysning og fantasi og munterhed ind i samfundssamtalen, bekæmp frygten, bekræft den ikke.

I Jesus Kristus er Gud blevet menneske, og derfor behøver I og vi ikke stræbe efter at blive guder eller finde en guddommelig orden. Vores eneste opgave er at være på vej. Virkeligheden vil konstant overhale os. Derfor beder vi om, at I må få opmærksomme øjne og lydhøre øren, og mod til at åbne munden, også når I skal tale imod, hvad flertallet mener, og åbne hænder til både at handle og at holde om og holde fast, og at I må få hjertets visdom.

Gud velsigne jer til at være på vej: Hans ånd som alting kan og ved i disse korte

dage med tro og håb og kærlighed til himlen os ledsage.

Kilde

www.kristeligt-dagblad.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Prædiken

Relateret

3. oktober 2017

4. oktober 2016

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/biskop-marianne-christiansens-praediken-ved-folketingets-aabningsgudstjeneste-2015>